

Decembris 2016

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

„Jāzeps, viņas vīrs, nezinot, ka viņa savās miesās
ieņēmusi no Svētā Gara, gribēja viņu slepeni atstāt.”
(Sal. Mt 1, 18-19.)

AR PIRKSTU UZ LŪPĀM JEB MAZĀ JŪDU MEITENE

Dārgie Kristū, vai esat pamanījuši, ka cilvēks, kurš piedzīvo lielu prieku, ir jauki pārsteigts, izpildās viņa sirds ilgas, parasti **dalās ar pārējiem savā priekā?** Kā tad Jūs skaidrotu, ka Sieviete, kura saņēma vienu no vislielākajām dāvanām, kāda varētu būt dota (no Dieva) cilvēkam, un kas ir visa iespējamā prieka avots, nestāstīja, neskaidroja par to pat savam vīram?

Protams, runa ir par Mariju un Jāzepu. Evaņģēlijs skaidri informē, ka Marija bija saderināta ar Jāzepu, viņa bija tā sieva, trūka tikai kopdzīves (skatiet: Lk 1,26-38; Mt 1, 18-25). Var brīnīties, kāpēc Marija nepaskaidroja Jāzepam, ka „ieņēma no Svētā Gara” (Mt 1,18), kā to atklāti izsaka evaņģēlists? Kāpēc viņa negāja pie sava vīra, tāpat kā Dieva eņģelis pie viņas (sal. Lk 1,28.), lai parunātos, paskaidrotu, ar savu ziņu ieietu viņa ticībā, taisnīgumā un mīlestībā?!? Šķiet, pietiktu vienkārši atzīt: „Eņģelis man sacīja: „Svētais Gars nāks pār tevi, un Visaugstākā spēks tevi apēnos. Tāpēc arī Svētais, kas no tevis dzims, sauksies Dieva Dēls.”” (Lk 1,35)!

Par Jāzepu bez šaubām var domāt, ka viņš nebija nekāds noziedznieks vai boms, kuram nedrīkst uzticēties. Par viņa augsto morālās dzīves līmeni pārlicina Matejs savā Evaņģēlijā, kad skaidro, ka Jāzeps bija taisnīgs. Vēl vairāk. Autors mums stāsta, ka šis vīrs nedomāja tikai par sevi, bet rūpējās par Mariju, savu sievu. Kad viņš uzzināja, ka Marija ir svētitajā stāvoklī (grūtniecībā), kaut viņi vēl nedzīvoja kopā, bija loģiski spriest, ka viņa ir pārkāpusi laulību. Dieva Likums šādā situācijā pavēlēja neuzticīgajai sievai pasniegt tā saucamo „šķiršanās vēstuli” un atstāt viņu bez mūžiem (sal. At 24,1). Tad vīrs kļuva brīvs, bet sieviete iekristu lielā negodā un vairs nevarētu precēties! Ja Jāzeps gribēja viņu slepeni atstāt, tas Mariju saudzētu, izrādītu žēlsirdību.

Kāpēc Marija nepaskaidroja un nesauzēja viņu no lielās neziņas, šaubām un galu galā – ciešanām? Kāpēc viņa **UZLIKA PIRKSTU UZ SAVĀM LŪPĀM**, kā to var redzēt ikonā uz avīzes vāka.

Esam pieraduši, ka pirksts uz lūpām nozīmē: „Kuš, kuš!” Tomēr skatoties uz Lodzas ikonu, Marija, **pirmkārt**, tajā saka: „Nejautā, jiet man, jo šis noslēpums ir tik liels, ka es pati gribu par to klusēt, jo nav vārdu, lai izteiktu šo noslēpumu.” Šķiet, Svētā Jaunava piebilst: „Sastopoties ar Dieva Mīlestības lielumu, vajag pazemoties un to slavēt, nevis diskutēt un runāt. Dievs ir pielūgsmes, nevis diskusijas cienīgs!” Balstoties uz praviešu pieredzi, mēs skaidri varam ieraudzīt, ka tāda ir patiesība un tā rīkojas cilvēks, kurš stāv Dieva Majestātes priekšā; kura dzīvē Kungs ir dziļi iegājis. Šādu piemēru varam ieraudzīt pie pravieša Daniēla, lasot viņa atziņas (10, 7-8). Līdzīgi uzvedās sv. Jānis evaņģēlists, par ko lasām Atklāsmes grāmatā (1,17; 22,8-9).

Otrkārt, ja mēs tomēr gribētu ko stāstīt, cilvēciskie vārdi tik lielus Dieva noslēpumus var drīzāk aptumšot, nevis skaidrot. Svētais Pāvils izsaucās (Rom 11, 32-36): „Ak, kāds ir Dieva gudrības un zināšanas bagātību dziļums! Cik neizprotami ir Viņa lēmumi un neizdibināmi Viņa ceļi! Jo kas gan ir izpratis Dieva prātu, vai kas bijis Viņa padomdevējs? Vai kas Viņam iepriekš ko devis, lai saņemtu atlīdzinājumu? Jo no Viņa un caur Viņu, un Viņā ir viss. Viņam lai gods mūžīgi! Amen.” Tā ir atbalss arī no pravieša Isaja teiktā (55, 8-9): „...jo Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi,” saka Kungs. „Cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem un Manas domas pār jūsu domām.”

Savā laikā lasot sv. Jāņa no Krusta atziņas par brīnišķīgās Dieva darbības noslēpumiem cilvēka dvēselē, es atradu ļoti līdzīgu piemēru. Proti, mistiskais teologs, mēģinot

stāstīt par Dieva pieskārieniem (savā) dvēselē, izmantoja dzeju. Tomēr, lai pārējie (klostermāšas) varētu to saprast, viņam vajadzēja rakstīt komentāru, paskaidrojumu. Dzejoļa „Vienā tumšā naktī...”, kam ir astoņas rindkopas, komentārs (poļu izdevumā) lasāms uz 380 lappusēm. (!) Tas rāda, ko nozīmē skaidrot citiem to, ko Dievs veic manī... Vēl skaidrāk Karmela tēvs par to izsakās komentārā „Dzīvās mīlestības lietas” (IV rindkopa, 17. punkts): „Tomēr par šo dvesmu, kura ir visāda labuma un slavas, un visjūtīgākās Dieva mīlestības pret dvēseli pilna, es nevēlētos un negribu vairs runāt, jo skaidri redzu, ka nemāku to izteikt un varēs šķīst, ka tas viss izrādās tikai tā, kā es to aprakstu...” Ja sv. Jānis tā raksta par Dieva darbību cilvēka dvēselē, tad ko jebkurš var rakstīt vai skaidrot par tik lielu Dieva noslēpumu kā lemīšanos?!?

Treškārt, Marijas ikonu, kas it kā saka „Kuš, kuš!”, var komentēt, izmantojot teicienu: „Kad pirksts norāda uz debesīm, tikai muļķis skatās uz pirkstu!”

Marija, turot savu pirkstu uz lūpām, apliecina, ka vienīgais, kurš var paskaidrot lemīšanos (Viņas jaunavībā, kā arī iejaukšanās Viņas un Jāzepa laulībā) noslēpumus, ir pats Dievs!

Līdzīgu domu atrodam pie svētā Bonaventuras, kurš, rakstot par dziļiem mistiskiem piedzīvojumiem, uzsver, ka tos neviens nevar izprast; vienīgi tas, kuram

tas dots no Dieva (sal. „Dvēseles ceļš pie Dieva”, 7. nodaļa). Un tad izsaka sekojošu padomu: „*Bet ja tu gribi zināt, kā tas notiek, jautā žēlastībai, nevis zinātnei; ilgām, nevis prātam; lūgšanas degsmei (liesmai), nevis rakstītām grāmatām; ligavainim, nevis pasniedzējam (mācītājam); Dievam, nevis cilvēkam; nejaūtā skaidrībai un gaismai, bet ugunij, kura izdibina līdz dziļumiem, kā arī ar kvēlojošām jūtām un ar neizsakāmu saldumu pilnīgi iegrimst Dievā!*” Svētais biskaps izteica to, ko svētais Pāvils citiem vārdiem skaidroja Korintas kopienai, ka tikai Svētais Gars var atklāt un izgaismot Dieva noslēpumus (sal. 1 Kor 2, 9-11).

Tādējādi Jūdu meitenes, Dievmātes un Jaunavas pirksts liek skatīties uz augšu, no kurienes atnāca Dieva sūtnis, un it kā pavēl, lai jautā Tam, kurš pats ir šī brīnuma Autors. Mateja Evaņģēlijs apstiprina, ka šis ceļš „darbojas”, jo Marijas vīrs, neuzzinot neko no Tās, kura neatklāja noslēpumu „Kā?”, saņēma skaidru atbildi no paša Dieva (sal. 1,20.22-23).

Atbilde bija tik izsmēloša, ka izraisīja konkrētu rīcību: „*Uzmodies no miega, Jāzeps darija tā, kā Kunga eņģelis bija viņam pavēlējis, un pieņēma savu sievu.*” (1, 24)

Tātad tas, kurš grib saprast Marijas noslēpumu, lai tāpat jautā pašam Dievam, nevis (tikai) cilvēkiem.

**Priesteris
Pāvils Kamola**

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola

PIRMAIS NOSLĒPUMS. SKAĻAIS Vārds KLUSĀ BALSĪ

“Kuš, kuš!”
Daudz vairāk.
Tā ir atslēga.

Uz Heroda lūpām:
apcietināja Jāni,
atbrīvoja Vārdu.

Uz Viņas lūpām:
apņēma noslēpumu,
bet norādīja uz Augšu,
lai tie jautātu Ugunij!

MŪSU ĪSTĀ DĀVANA ZIEMASSVĒTKOS

Pie **Kušneru ģimenes** pirms Kristus dzimšanas svētkiem ciemoties likās pašsaprotami. Ģimenē līdzās četrgadīgajai Tabitai savus pirmos piecus mēnešus izdzīvo mazais Rafaels. No lauku īpašuma Sarkaņu pusē visi šoruden pārcēlās uz Madonu. Gan pirmajā mājvietā, kas nesa „Ķirsišu” vārdu, gan šajā (mājai ir tikai numurs, tomēr četrgadīgā Tabita pil-sētas mītni sauc par „Bumbierīšiem”) pirms tam esot dzīvojuši puķu audzētāji. Madonā Kušneru dārzā līdz ar to pavasarī ziedēs narcīšu lauks. Būs baznīcas altāriem greznojums, – pie sevis nodomāju un vaicāju, kā Egijai un Marekam iesākās ticības ceļš.

– Mani vecāki nebija ticīgi, mamma, pateicoties manam piemēram, nokristijās pagājušajā gadā – esmu viņai krustmāte, – smeļoties atklāj **Egija**. – Savukārt mums ar Mareku ticības ceļš sākās ar to, ka izlēmām salaulāties. Pirms tam uz baznīcu negājām, Dievs acimredzot vadīja, jo deva „klikšķi”, ka vajag laulību. Izgājām Alfa kursu, tiku nokristīta (Mareks bija kristīts bērnībā), salaulājāmies un tad sākās mūsu kalpošana draudzē. Visvairāk uzrunāja Alfas vide un priesteris Ričards. Sākumā bija grūti – nepratām publiski runāt, bet priesteris pakāpeniski uzticēja dažādus uzdevumus: iesākumā bijām palīgi, tad vadījām vienu no Alfas grupām, līdz visai auditorijai lasījām lekciju. Kopumā nokalpojām kādās sešās Alfās.

Mareks: – Tas bija pirms sešiem gadiem, kad iepazināmies ar kristīgo ticību. Vispirms apmeklējām saderināto kursus, ko vadīja Jānis un Kristīne Rešņas. Divreiz vadījām laulāto kursus arī paši. Egija visiem gatavoja ēst: otro ēdienu, saldo – viņai patīk eksperimentēt. Arī tagad sievai virtuvē patīk dažādi izaicinājumi.

Vai dzīve bez kalpojuma neatsvešina no draudzes?

Egija: – Ir grūti, bet šis ir tāds miera periods kopā ar dēlu. Faktiski bija radies jau nogurums, tagad vairāk laiku veltām ģimenei. Mareka mamma dzīvo Viļņos, tētis šaipusē. Mana mamma strādāja Īrijā, nesen atgriezās Latvijā. Mamma sākusī aktīvi apmeklēt baznīcu, man liels prieks, ka viņa pievērsusies Dievam. Trīsdesmit gadus smēķēja, tagad to atmetusi, sākusī vairāk domāt par sevi un ir uzplakusi.

Nākamgad draudzē plānots atsākt Alfu, vai jūs būtu ar mieru kalpot?

Viss atkarīgs no apstākļiem – kā uzvedīsies Rafaels. Salīdzinot ar Tabitu, viņš prasa lielāku uzmanību. Iespējams, varētu mēģināt, tā būtu izrašanās no mājas, kaut mājas dzīve man ir iepatikusies.

Mareks: – Draudzes notikumos piedalāmies regulāri: ejam uz svētdienas Mīšiem, apmeklējam ģimeņu saietus, ejam uz vīru vakariem. Tur katreiz tiek sagatavota kāda konkrēta tēma, piemēram, „Aizstāvis”, „Gādnieks” – pārrunājam to, kas attiecas uz vīriem. Vīru vakaros runājam par praktiskām lietām. Pēdējās reizes tikāmies konkrētās mājās: bijām pie Jāņa Liepiņa, Naura Dzeņa, tika lemts, ka jātiekas arī pie manis.

Egija: – Savulaik vīri pieņēma kodeksu, ka sievietēm nestāstīs par to, ko viņi runā vīru vakaros. Es arī daudz neprasu. Interesanti, ka, sākot apmeklēt baznīcu, vecie draugi ar citām interesēm no mums pamazām attālinājās. Tagad saziņas loks ir cilvēki no draudzes. Mārite un Alfons, piemēram, ir bērnu krustvecāki – ar abiem gājām Alfiņā, bijām vedēji viņu kāzās. Pirms tam nevienam no Kampāņiem nepazinām, bet Dievs atrod cilvēkus, ko ceļā satikt.

Kā norises baznīcā pieņem meita?

Priecājos, ka Tabitai baznīcā patīk. Ja ejam uz vakara Misi, viņa nedaudz patrako, tomēr bieži sēž pirmajā rindā un klausās. Ja esam rīta Misē, meita ir mierīga, pielāgojas pieaugušo videi. Viņai ļoti svarīgas ir lūgšanas: katru vakaru lūdzas, dažkārt lūdzas arī no rītiem. Tabita izdomā savas lūgšanas, dzied, no rītiem vienmēr dod svētību brālim.

Meita saprot, kas ir grēks, ka sliktu jāmēģina nedarīt. Reiz viņa gribēja iet uz grēksūdzī: es devos uz biktskrēslu, četrgadniece vēlējās to apmeklēt pēc manis.

Ko jūs teiktu par bērnu garīgiem izaicinājumiem?

Kad gaidīju dēlu un bija nelieli sarežģījumi, uzticēju bērnu Dievam. Līdz ar to reizēm pat domāju, ka Rafaels varētu izvēlēties garīgu ceļu. Man šķiet, ka tas nebūtu slikti, drīzāk – par svētību visiem.

Mareks: – Bērniem nākotnes profesiju vai izaicinājumu nevar uzspiest, viņiem tas jāizvēlas pašiem. Ja būs izaicinājums, jālaiž bērns valā.

Egija: – Zinu, ka ir vecāki, kas identificējas ar saviem bērniem, saka: – Re, kā mēs augam, pieņemamies svarā... Mums bēr-

ni jau no dzimšanas ir „viņi”, un mēs esam „mēs”.

Kā jūs mājās tiek svinēti Kristus dzimšanas svētki?

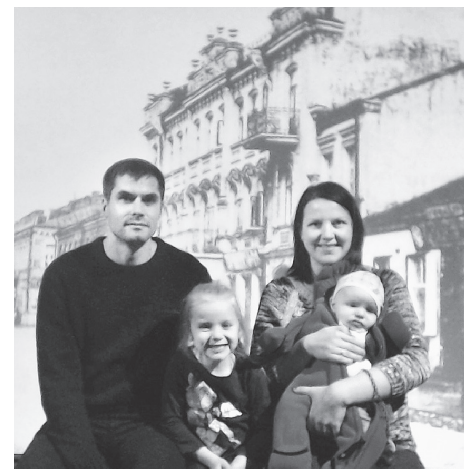
Svinam tāpat kā visi – ar baznīcas apmeklējumu, Vigīliju. Meitai stāstām par Kristus piedzimšanu, ejam skatīties Betlēmiti. Bērnudārzā ir arī Ziemassvētku vecītis, tad pārspriežam, ka viņš sadarbojas ar Dievu. Tabitai grupā ir vairāki draudzes bērni, interesanti, ka savā starpā viņi pārrunā arī kristīgās tēmas. Mājās atceramies par oblātēm, ir cienasts un dāvanas zem eglītes.

Ko gribētu novēlat visiem Ziemassvētkos?

Galvenais ir atrast mieru un palāvību uz Dievu.

Mareks: – Man liekas, ka svarīgākais nav dāvināt dāvanas, bet dāvināt laiku kopā ar sevi. Pavadīt stundas ar saviem bērniem, vecākiem, vientuļajiem. Mūsdienās daudz laika zog tehnoloģijas, tāpēc jācenšas šo zaudējumu atdot. Vieglāk ir tuviniekiem nopirkt dāvanas, nekā visu dienu pavadīt arī ar vecājiem ļaudīm. Tomēr īsta dāvana būs tieši tā!

Inese Elsiņa,
foto no personīgā krājuma

PĀRDOMĀJOT „DZĪVĪBAS EVANĢĒLIJU”

„Pestīšanas pirmsākumā ir bērna dzimšana, kuru sludina kā priecīgu jaunumu: „Nebīstieties, jo, lūk, es jums pasludinu lielu prieku, kas visiem ļaudīm notiks: jo jums šodien Dāvida pilsētā piedzimis Pestītājs, kas ir Kristus, tas Kungs.” (Lk 2:10-11) Šī lielā prieka avots ir Glābēja dzimšana, bet Ziemassvētki atklāj arī katra cilvēka dzimšanas pilnīgo jēgu, un prieks, kas pavada Mesijas dzimšanu, var tikt uzskatīts par pamatu prieka piepildījumam par katra bērna nākšanu pasaulē (Jņ 16:21).” (DE1)

Savā trauslumā un bezpalīdzībā katrs piedzimušais ienes jaunu kvalitāti un cerību ne tikai atsevišķu ģimeņu dzīvē, bet arī visā sabiedrībā. Brīnumaina ir kombinācija – cilvēka cieņa un viņa bezpalīdzība.

„Paša Jēzus dzīvē no tās sākuma līdz beigām mēs atrodam savdabīgu dialektiku – cilvēka dzīves nedrošības pieredzi un tās vērtības apstiprinājumu. Jēzus dzīvi iezīmē nenoteiktība jau no Viņa dzimšanas brīža.

Viņu atzīst un pieņem gudrie, kuri atbalso Marijas tūlītējo un priecīgo „jā” (Lk 1:38). Bet šeit mēs sastopam arī to, ka jau no pašiem pirmsākumiem daļa pasaules atgrūž, kļūst naidīga un skatās, kā bērnu varētu „iznīcināt” (Mt 2:13). Tā ir pasaule, kas ir vienaldzīga un nesaudzīga pret jaunās dzīvības parādīšanās mistēriju: „Viņam nebija vietas mājvietā” (Lk 2:7). Šajā kontrastā – starp briesmām un nedrošību no vienas puses un Dieva dāvanas spēku no otras puses – aizvien spožāk atmirz diženums, kas staro no mājas Nācaretē un silītes Betlēmē: tā ir dzīvība, kas ir dzimusi visas cilvēces glābšanai (Lk 2:11).” (DE 33)

Ļaujiet sev piedzīvot Kristus Dzimšanas noslēpumu ar lielu prieku un dalieties savā pieredzē ar citiem, lai padarītu pasauli mazliet labāku un DIEVA MILESTĪBA varētu paplašināties!

Jāņa Pāvila II „Dzīvības evaņģēlijā” ieskatījās māsa Emanuēla

MĀJU ROŽUKRONIS KĀ SVĒTĪBA UN PALĪDZĪBA

Mūsu draudze ir kļuvusi par vienu pastāvīgu notikuma bagātāku – jau labu laiku tiek praktizēts māju Rožukronis.

Par māju Rožukroņa pirmsākumu stāsta Valmieras draudzes loceklis **Gints Lapiņš**: – Pie mums māju Rožukronis aizsākās 2009. gadā ar to, ka bija vēlēšanās sanākt kopā un lūgties ģimeniskā veidā. Vakara iesākumā padalāmies, kā pa nedēļu ir gājis, tad izsakām nodomus un lūdzamies. Pēc lūgšanas seko tēja un kāda maizīte. Tā kā Rožukronis ir Dieva darbs, Viņš zina, kad šādā veidā lūgties ir nepieciešams, tāpēc, ja pa vidu gadās neliela pauze, par to īpaši nekērējamies. Māju Rožukroni svarīga ir priesterā klātbūtne. Rožukroņa lūgšanas ir ļoti efektīvas. Tikpat kā nekas nav palicis bez atbildes, visas lietas, kas lūgtas, ir piepildījušās.

Vita Bartuševiča: – Arī mūsu draudzē tas ir vērtīgs notikums, kas vieno un vienkāršo ticību. Tā ir svētība mājai un iespēja aicināt kaimiņus, draugus, iepazīstinot viņus ar Dievu. Tā ir laba iespēja vairot sadraudzību, labas domas un izjūtas.

Anita Cibule: – Visiem kopā lūgties ir vieglāk. Ir sajūta, ka Dievs un arī Jaunava Marija, ko lūdzam Rožukronī, iziet ārpus baznīcas. Viņi atnāk pie mums, cilvēkiem.

Veneranda Peļņa: – Māju Rožukronī ir liela kopība, un mājai tā ir svētība. Pēc Rožukroņa lūgšanas cilvēki aiziet, bet svētība, gandrīz vai taustāma, paliek.

Esiet drosmīgi, atveriet savu māju durvis kopīgai lūgšanai! Pieteikšanās pie Venerandas, t. 26592737.

Aija Mālniece

BĀREŅU SVĒTDIENA MŪSU DRAUDZĒ

Kristus dzimšanas svētku laikā apceram Dieva iemiesošanās brīnumu. Viņš nāca pasaulē kā mazs bērniņš, pilnībā atkarīgs no vecāku – Marijas un Jāzepa – palīdzības un rūpēm.

Bērni arvien Dievam ir bijuši tuvi, ko Viņš vēlāk apstiprināja Evaņģēlija vārdos: „Laidiet bērniņus pie Manis, neliedziet tiem, jo tādiem pieder Dieva valstība.” (Mk 10:14)

6. novembrī jau trešo gadu Latvijā tika atzīmēta Bāreņu svētdiena, kas ir ekumeniska iniciatīva, aicinot rūpēties par bāreņiem un atbalstīt tos, kas to dara.

Šajā dienā Rīgas Svētās Marijas Magdalēnas baznīcā notika galvenais Bāreņu svētdienas dievkalpojums, ko vadīja arhibīskaps Zbignevs Stankevičs. Uz to bija aicināti bērnumu pārstāvji ar saviem audzinātājiem.

Mēs savā draudzē šai dienā abās svētdienas Misēs īpaši lūdzāmies par bāreņiem un cilvēkiem, kuri par tiem rūpējas. Kā vēl viens Bāreņu svētdienas pasākums bija ģimeņu tikšanās un saruna ar Raitu Sondori – šobrīd trīs puiku audzimumu. Raita bija atbraukusi kopā ar savu meitu (jaunāko no trim), kura studē psiholoģiju Rīgā, un ar mazajiem audzupuikām, kas ar mūsu bērniem vienojās rotaļās bērnu istabā.

Sarunā pie tējas izvaicājām Sondoru ģimenes pārstāves par drosmīgo lēmumu, sadzīvīskiem jautājumiem un par izaicinājumiem, kas saistās ar bērnu audzināšanu. Raitas meita dalījās izjūtās, kā Sondoru ģi-

menes bērni uztvēra un pieņēma citu bērnu ienākšanu ģimenē.

Sondoru saimei pieder lauku māja un saimniecība netālu no Cesvaines – ir plašums, kur izskrieties, un dažādi darbi un pienākumi, ko uzņemties. Līdz ar to pilsētas vīlējumi un kārdinājumi nav aktuāli. Priekšrocība ir arī tā, ka skolas autobuss bērnus vienmēr aizved no skolas.

Mirkļis draudzes namā, kad satikušās ģimenes.

Vairākiem no mums priekšstats par audžuģimenēm bija krietni citādāks, iespējams, veidojies no redzētā filmās, kad ģimene aizbrauc uz bērnumu un izvēlas pēc sejas visglītāko bērniņu. Patiesībā audžuģimenēs nonāk tie bērni, kuri visdažādāko iemeslu dēļ tiek izņemti no savām ģimenēm, viņi var būt diezgan lielā vecumā un pagātnē pieredzējuši dažādu emociju gammu. Kā uzsvēra Raita, šādos brīžos ir būtiski sniegt bērniem atbalstu un siltumu. Pēc Latvijas likumdošanas audžuģimenēm ir atbildība par pieņemtajiem bērniem līdz 18 gadu vecumam, pēc tam tie dodas savās gaitās. Sondoru ģimenē pavisam ir bijuši septiņi audžubērni.

Sarunas noslēgumā Raita atzina, ka audžubērnu ienākšana viņas saimē nesusi lielu svētību un mainījis viņu pašu savstarpējās attiecības. Kā vienus no emocionālākajiem brīžiem Raita minēja tos mirkļus, kad bērni audžuvecākus sauc vārdā „mamma” un „tētis”.

Agnese Liepiņa

CETURTĀ HARIZMĀTISKĀ SLAVĒŠANA RĪGĀ

11. novembrī Rīgas Kristus Karaļa draudzē notika Jubilejas gada noslēguma ceturtdiņas harizmātiskā slavēšana, veltīta Dieva žēlsirdībai. Tajā piedalījās arī priesteris Pāvils un Madonas draudzes pārstāvji.

Slavēšana sākās ar īsu skaidrojumu, kas ir harizmātiskā lūgšana. Pēc tam sekoja dziesmas, slavēšana, liecības, Euharistijas svinības, individuālie aizlūgumi un agape.

– Šodien esam aicināti noslēgt slavēšanu Žēlsirdīgā jubilejas gada ietvaros un lūgties, lai Svētajam Garam nav šķēršļu mūsos un visā Baznīcā, – ievadrunā teica priesteris Pāvils Kamola. – Pirmkārt, lūgsimies par garīdzniekiem, jo no viņu svētuma atkarīgs daudz. Aicinu apzināties, ka katrs no mums ir harizmātiķis pēc kristības sakramenta, tikai dažreiz tas nedarbojas līdz galam. Svarīgi harizmātiskās dāvanas atjaunot, un vajadzīgas lūgšanas par jaunām dāvanām. Jūs (klātesošie) esat tie, kas jau kalpojat savās draudzēs, tomēr katram jāņem vērā Karmela tēvu teiktais: – Ļaujiet Dievam sevi pārsteigt! Harizmātiski slavēt nozīmē dziedāt un būt kā bērniem. Varam pacelt rokas, aktivizēt ķermeni, lai Kristus ir pagodināts. Ja

kādam ir pārdomas vai ciešanas, viņš paliks sēžot, palīdzot savai sirdij atvērties citādi.

Svēto Misi, kas sekoja slavēšanai, svinēja deviņi priesteri, sprediķi teica priesteris Aleksandrs Stepanovs. Garīdznieks vēstīja, ka vārds „skleroze” tulkojumā nozīmē „stūrgalvība”, kas savukārt apzīmē sirds nocietināšanos, sastingumu. Sadzīvā vārdu „skleroze” gan nereti lietojam, apzīmējot atmiņas traucējumu. Varbūt sirds tāpēc arī kļūst nocietināta, ka uz brīdi zaudē atmiņu par savu Radītāju?

Pēc Svētās Mises priesteri lika rokas un ar laju komandu aizlūdza par tiem, kas to vēlējās. Lai gan aizlūgumi bija par harizmu atjaunošanu un jaunu iegūšanu, bija privātas liecības, ka Svētajā Garā notika arī dziedāšana.

Pateicoties pozitīvajām atsauksmēm, organizatori kopīgo slavēšanu plāno turpināt nākamajā gadā.

Savukārt mūsu dekanātā dzimusi ideja par kopīgu slavēšanu iecirknī. Pirmā no tām plānota 13. janvārī Gulbenē.

**Inese Elsiņa,
foto no pasākuma**

Madonas draudzes pārstāvji Kristus Karaļa baznīcā Rīgā.

„BAUDI UN REDZI, CIK LABS IR KUNGS!”

Īsu brīdi pirms adventa sākšanās bijām aicināti doties uz Aglonas baziliku – draudzes nakts adorāciju. Neierasts piedāvājums! Aglonas sanktuārija skaistumu pārsvarā baudām, kad augustā dodamies svinēt Vis-svētākās Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svētkus, kad šo brīnišķīgo vietu piepilda ticīgo ļaužu pūļi.

Ierodoties Aglonā, bija jau vēla vakara stunda. Bazilikā bija uzstādīts Vissvētākais Sakraments, kura priekšā katrs atdevām savus nodomus un pateicības, ar kurām bijām devušies ceļā. Adorācijā kopumā bija paredzēts pavadīt deviņas stundas līdz pat sešiem rītā, kas pirmajā brīdī likās liels izaicinājums, ņemot vērā, ka aiz muguras bija gara darba nedēļa.

Stundas vienkārši paskrēja nemanot, izdzīvojot gan kopīgu slavēšanu ar dziesmām, gan vespere, gan Krustaceļu, arī pārdomas un lūgšanas klusumā, Svēto Rakstu lasīšanu, iedziļinoties svētā apustuļa Pāvila Vēstulē ga-

latiešiem. Svētais Gars patiesi piepildīja mūsu sirdis ar pielūgsmi, slavēšanu un palāvību ticībā uz Dievu. No mums staroja liels prieks un tuvākmīlestība, kurā dalījāmies cits ar citu pie

tējas tases. Brīžos, kad gribējās izkustināt nogurušās miesas, apgājām pāris apļus ap dievnamu, lūkojoties naksnīgajās Aglonas debesīs.

Pateicos Vareņajam Dievam un Jaunavai Marijai par šo braucienu, par uzklusitām lūgšanām, par mūsu senioriem, viņu izturību, kā arī par

mūsu priesteri Pāvilu. Lai šī garīgā barība, ko baudījām, palīdz augt svētumā, izturēt dzīves vētras un nes augļus visai draudzei. Prieks par brāļiem un māsām no Smiltenes draudzes, kurus satikām Aglonā, kopā slavējot Dievu. Sveicieni visiem no priesteru Jura!

Patiesi ceru, ka šādi braucieni uz Aglonu – draudzes nakts adorāciju – notiks regulāri, ja vien mēs paši to vēlēsīties piedzīvot.

Mārite Kampāne

Madonas draudzes pārstāvji Aglonas bazilikā.

GARĪGĀS SAKOPTĪBAS DIENA DRAUDZĒ

3. decembrī priesteris Pāvils draudzei piedāvāja rekolekcijas jeb Sakoptības dienu, kuras moto – „Tagad ej, Es tevi sūtīšu: izved Manu tautu no Ēģiptes!”

Rekolekciju ietvaros notika divas konferences, Vissvētākā Sakramenta adorācija, laiks klusumā, kopīgas lūgšanas un Rorātmīse, kurai sekoja saviesīgā daļa ar dališanos un vakariņām.

Uz rekolekcijām mūsu draudzē bija ie-

radušies arī viesi no Gulbenes, Smiltenes un Varakļāniem. Diena bija piesātināta, dalībniekus stiprināja bagātīgi un plaši skaidrojumi par Mozus dzīvi, kāda tā aprakstīta Bibēlē.

Noslēgumā dalībnieki izteica pateicību priesterim par labi sagatavotiem materiāliem. Cerams, ka šādi ticības padziļināšanas brīži būs arī turpmāk.

Aivars Zariņš

„MAN IR IDEĀLS, UN PAR ŠO IDEĀLU EJU MIRT”

Šā gada svētceļojuma laikā Madonas svētceļnieku grupai viens no pēdējiem pieturas punktiem pirms Aglonas sasniegšanas bija Višķu Sv. Jāņa Kristītāja Romas katoļu baznīca, pie kuras atrodas priesteris mocekļa **Vladislava Litaunieka** kaps. Vladislavs dzimis 1909. gada 28. augustā Rēzeknes apriņķa Gaigalavas (Bikovas) pagasta Bernānu ciemā trīs dēlu katoļu ģimenē. Ģimene katru svētdienu apmeklēja Nagļu Sv. Jāņa Kristītāja Romas katoļu baznīcu, kur uz zēnu lielu iespaidu atstāja prāvests Benedikts Skrinda. 1933. gada 5. jūnijā pēc mācībām Rēzeknē un studiju pabeigšanas Rīgas Katoļu teoloģiskajā augstskolā V. Litaunieks te celebrēja primīcijas dievkalpojumu. Par priesteri viņš tika iesvētīts 1933. gada 25. maijā Sv. Jēkaba katedrālē Rīgā.

Semināra biedrs priesteris Aleksandrs Pekšs 1954. gada laikrakstā „Dzeive” rakstīja: „Viņam varbūt ir ap 18 gadu, bet viņš izskatās tik jauns, ne vecāks par 15. Viņš ir ar spirtu, jauneklīgu, apaļu seju, patīkamām acīm, plānām lūpām un simetrisku degunu, ģērbts vienkārša lauku auduma svārkā kā visi lauku zēni, bet ar gaumi un tīrību. Mazliet kautrīgs un pieklājīgs... pēc dažiem mēnešiem, ieģērbts sutanā, viņš paliek it kā tievāks, jauneklīgāks un vēl tīrāks savā ārējā izskatā, svinīgāks kustībās un pilnīgāks dvēselē... viņš ir neviltoti mīļš visiem”.

Pēc semināra absolvēšanas jaunais

priesteris kalpoja vairākās Latgales draudzēs. Ļoti iespējams, ka pr. Litaunieka kalpošanas ceļš šai laikā krustojās ar arhibīskapa metropolita Zbigneņa Stankeviča vecāku – ticīgu katoļu, kas nāk no Latgales reģiona, kur kalpoja pr. Litaunieks, – dzīves ceļiem.

Režisora Jāņa Logina dokumentālajā filmā „Mācītājs” cilvēki no minētajām vietām liecina vienu un to pašu – sirsnīgs, maigs, izpalīdzīgs, pieticīgs, draudzīgs, enerģisks, daudz strādāja ar bērniem un jaunatni. Sava darbīguma, pazemības, vienkāršības un sirsnības dēļ Litaunieks bija tautā ļoti mīlēts. No Teklas Strodes atmiņām: „Viņš visiem palīdzēja, cik vien varēja... Kā Dievs pa zemes virsu stāi-

gāja”. Viņa attiecības ar bērniem raksturoja Jāzeps Loņko: „Bijības pret viņu, cik es atceros, nebija, bet bija cieņa un griba būt tādām, kā viņš”. Viņš bija arī paraugs amata brāļiem, pr. Staņislavs Čuzāns: „Viņš bija man atsvars negatīvajam!”. Vairākās kalpošanas vietās pr. Litaunieka vadībā tapa jauni, pašu draudzes locekļu celti katoļu dievnami, aktīvi darbojās dzīvā rožukroņa pulciņi, tika dibinātas Katoļu jaunatnes organizācijas nodaļas. Prāvests skolās pasniedza ticības mācību.

1941. gada 5. februārī pr. Litaunieks atstāja Balbinovas (Indras) draudzi, jo tika iecelts par Višķu draudzes prāvestu. Jau kopš 1939. gada Latvijā pieauga izvietotās Padomju Savienības Sarkanās armijas vienību

V. Litaunieks

skaitis, līdz 1940. gada 17. jūnijā Sarkanā armija okupēja Latviju. Sākās „sarkanā terora” laiks. Visvairāk cieta militārpersonas, intelligence, pie kuras pieskaitāmi arī katoļu garīdznieki, kā arī tie, kuri mēģināja iebilst pret valsts neatkarības zaudēšanu vai okupantu izdarībām.

Pr. Pekšs atminējās, ka V. Litaunieks „spēja aizraut līdzī citus”. Viņš runāja skaidru valodu, sauksdams lietas istajos vārdos un stingri nostājās pret komunistu apvainojumiem, baznīcas un ticības izsmiešanu, kļūdamas par garīgu atbalstu un paraugu ticīgajai tautai. Lai gan svētkos piedalījās augstākos amatos esoši priesteri, tieši viņš teica galveno sprediķi 1940. gada jūlijā svinētajos Sv. Donāta svētkos Krāslavā. „Lai mani sit krustā, lai mani vajā, es nekad neatteikšos no savas pārliecības, no savas ticības, no savas reliģijas.” Cena par patiesības sargāšanu bija augsta.

V. E. bīskaps Antons Justs uzrunā 2012. gada 8. janvārī Jelgavas Bezvainīgās Jaunavas Marijas katedrālē atcerējās: „Mana apziņa kļūt par priesteri pastiprinājās 1940. gadā, kad es gāju pie pirmās Sv. Komūnijas. Varakļānu baznīcā mūs apmācīja un Sv. Komūnijai gatavoja priesteris Litaunieks.

Komunisti bija Latvijā, un priesteri nedrīkstēja apmācīt bērnus. Atnāca miliči un apcietināja priesteri mūsu visu bērnu priekšā. Laikam, lai bērns radītu bailes ticēt Dievam.” Litaunieku vēlāk atbrīvoja, taču viņa liktenis bija skaidrs, bija vajadzīgs tikai iemesls.

1940./41. gada ziemā V. Litaunieks brauca uz bijušo draudzi – Balbinovu (Indru). Pa ceļam satiktais brālis viņu lūdza turp nebraukt, taču priesteris turpināja ceļu sacīdams: „Boļševiki iet mirt par muļķībām, savai pazušanai un citu nelaimei, bet man ir Ideāls, un par šo Ideālu, ja ir vajadzīgs, es eju mirt.” Pēc Litaunieka viesašanās nodega Balbinovas prāvesta dzīvojamā māja. Kā vainīgo apcietināja pr. Litaunieku,

taču vēlāk viņš tika atbrīvots. Provokācija nebija izdevusies.

1941. gada 23. martā pr. Litaunieks brauca ar vilcienu mājās no Feimaņiem, pa ceļam Aglonas stacijā tika apcietināts un aizvests uz Daugavpils cietumu. Višķos vēl nenojauta, ka ir sācies iemīļotā priesteris mocekļa ceļš. 1941. gada 21. jūnijā viņš tiek notiesāts uz nāvi ar mantas konfiskāciju par „valsts nodevību” un „kontrrevolucionāru” darbību. 24. jūnijā pēc nesekmīga mēģinājuma ar necilvēcīgu spīdzināšanu panākt atzīšanos inkriminētajos noziegumos pr. Litaunieks tiek nošauts un atstāts masu kapā turpat cietuma teritorijā. Maukti nagi, miesā izgriezts krusts un dzītas naglas, salauzts galvaskauss. Savas mocīšanas laikā priesteris tikai atkārtojis: „Dievs piedod viņiem, jo viņi nezina, ko dara!”

Priesteris moceklis 1941. gada jūnijā beigās tika pārapbedīts pie Višķu baznīcas. 1991. gada 11. septembrī Latvijas PSR Augstākā Tiesa atcēla NKVD tiesas spriedumu un pr. Litaunieku rehabilitēja.

Nodzīvojis tikai nepilnus 32 gadus, viņš tomēr paspēja ļoti daudz. Vairākas uzceltas baznīcas Latgalē ir šī mantojuma redzamākā daļa, neredzamā palika ierakstīta cilvēku sirdīs.

Lēnām pieaug sabiedrības interese par Latvijas priesteriem mocekļiem. Ar pr. V. Litaunieka dzīvesstāstu ikviens var iepazīties režisora J. Logina 2007. gadā uzņemtajā dokumentālajā filmā „Mācītājs”. 2012. gadā izdevniecība „KALA raksti” izdeva grāmatu „Priesteris un moceklis Vladislavs Litaunieks – Kristus kviešu grauds”.

Varam noskaitīt novēnu, kas sacerēta priesteris mocekļa V. Litaunieka godam, bet tas, kurš saņēmis Dieva žēlastību caur viņa aizbildniecību, ir aicināts ziņot Rēzeknes-Aglonas diecēzes kūrībai priesteris beatifikācijas procesa uzsākšanai.

ATSAUKSMES PAR KRISTUS KARAĻA SVĒTKIEM

Janīna Bleidele: – Kristus Karaļa svētkos mani sevišķi uzrunāja dievkalpojums ar mācību par laulības sakramentu. Mūsdienās, kad laulības un ģimenes loma nereti tiek noniecināta, šķirto laulību procents ir vienkārši katastrofāls, dzīves partneri tiek mainīti biežāk kā cimdus pāri un visskumjākais – šos visus procesus sabiedrība sāk uztvert kā normu, ir sevišķi svarīgi par šīm tēmām runāt, domāt un lūgties. Nereti nesaprotam, kas notiek ar mūsu dvēselēm, ja neievērojam Dieva baušļus un neieaicinām savā dzīvē Dievu. Kāpēc daudzi pāri nevar saņemt Dieva dāvanu – bērniņu; kāpēc zaudējam spēju pieņemt atbildīgas lēmumus; kāpēc zūd spēja mīlēt, netiekam galā ar bērnu audzināšanu? Bērniem, kas nav auguši pilnās ģimenēs, nereti ir grūtības uzņemties atbildību par savu ģimeni.

Priesteris Ilmārs Tolstovs uzsvēra, ka laulība ir derība, kas tiek noslēgta starp vīrieti, sievieti un Dievu. Laulājoties cilvēks apņemas pamazināt sevi, apspiest savu ego, lai palīdzētu celties otram. Un neviens nesola, ka būs viegli, bet tāpēc ir Dievs, pie kura varam griezties jebkurās dzīves grūtībās. Ja pilnībā paļaujamies uz Dievu, atdodam sevi Jēzus rokās, problēmas parasti tiek atrisinātas. „Sievas, mīliet savus vīrus, un, vīri, mīliet savas sievas!”

Ļoti precīzi ģimenes lomu cilvēka dzīvē ir noformulējusi Māte Terēze: „Ģimene ir īpašs instruments Dieva rokās, jo vispirām kārtām caur ģimeni Dievs mums grib sacīt, ka mēs esam radīti kaut kam lielākam,

proti, lai mīlētu un tiktu mīlēti. Tādas, kādas ir mūsu ģimenes, tādas būs mūsu kaimiņattiecības, tādi izskatīsies mūsu ciemi, pilsetas un visa mūsu zeme. Kad ģimene kļūst par mīlestības, miera un svētuma vietu, tad arī visa pasaule dzīvos mīlestībā, mierā un vienotībā ar Dievu un citu ar citu.”

Priesteris Ilmārs Tolstovs.

Inguna Zariņa: – Draudzes titulsvētkos piedalījāties ar visu ģimeni. Es biju sestdienas vakara Sv. Misē un slavēšanā, kā arī svētdienas vakara Sv. Misē. Sestdienas Misi celebrēja priesteris Ilmārs Tolstovs, sprediķi stāstot par laulības sakramentu. Visvairāk mani uzrunāja teiktais, ka laulība nav darījumu noslēdzošs līgums, bet derība starp vīrieti un sievieti, tāpat kā starp Kristu un Baznīcu.

Pēc šādas mācības loģisks turpinājums bija laulības solījumu atjaunošana, kurā piedalījās daudzi pāri, arī mēs ar Aivaru. Laulības solījuma atjaunošana ir skaists brīdis, un to ir nepieciešams darīt ik pa laikam, tāpat kā atjaunot kristības solījumu, pieņemot Komūniju. Ar Dieva svētību atjaunojot savu laulību, ieaicinām tajā Dievu, jo bez Viņa nekas nav pastāvīgs. Katrā šādā reizē arvien no jauna apzinās, cik svarīga man ir laulība, cik svarīgi ir būt uzticīgai man pašai un spēt uzticēties otram un mācīties pieņemt un MĪLĒT (darbos) otru tādu, kāds viņš ir.

Slavēšanā priecēja jauniešu muzicēšana, īpaši saksofonists Arvis, kurš pirmo reizi uzdrīkstējās spēlēt mūsu baznīcā. Lai Jēzus iededz jauniešos arvien lielāku mīlestību un

degsmi uz Dievu un darbošanos draudzē!

Pr. Pāvila mācībā par priesterību uzrunāja doma, ka mums visiem cilvēkiem ļoti jālūdzas par priesteriem. Viņi ir tādi paši grēcinieki, bet viņiem ir īpaša misija – vest mūs pie Dieva. Līdz ar to priesteri ir apdraudēti no ļaunā puses visdažādākajos veidos. Mums jālūdz par priesteriem, lai viņi paliktu uzticīgi savam solījumam un augtu svētumā. Mises laikā draudze lūdzās par priesteri Pāvilu.

Zināju, ka laulība pastāv līdz nāvei, bet jaunums bija tas, ka priesterība ir mūžīga. Tas nozīmē, ka mūsu mīļie priesteri būs priesteri arī Mūžībā, Debesīs! Noslēgumā mēs, 7 cilvēki no draudzes, uzplaucējām pr. Pāvilam vēl vienu Margrietiņu. Lai mīļais Dievs svētī un sargā priesterus! Marija-Kristīgo palīdzība, lūdz par mums!

Valentīna Ločmele: – Pagājušā gada Dievmātes Bezvainīgās Ieņemšanas svētkos sākās Dieva žēlsirdībai veltītais gads un šogad Kristus Karaļa svētkos tas noslēdzās. Arī Madonas baznīcā (viena no piecām Rīgas arhidiecēzes baznīcām) šo gadu izdzīvojām žēlsirdībā, svētoceļojot cauri Žēlsirdības durvīm un atstājot ārpusē nemieru, lepnību, bezcerību. Kā ieguvumu sev vērtēju Jēzus pagodināšanu Vissvētākā Sakramenta adorācijā gan sirds klusumā, gan mīlestībā izdziedātās dziesmās, uzticot Viņam savu tuvu cilvēku un draudzes vajadzības. Žēlsirdības gada durvis ir aizvērtas, bet Dieva sirds durvis paliek mūžam atvērtas! Slava mūsu draudzes korim par tik dvēselisku dziedājumu Kristus Karaļa svētkos – joprojām sirdī skan psalma refrēns „jo Viņa žēlsirdība paliek mūžam”.

Kristus Karaļa svētkos septiņi draudzes locekļi salika solījumu lūgšanai par priesteri saskaņā ar tā saucamo Margrietiņu kustību.

SPĒLES PRIEKS KRISTUS KARAĻA SVĒTKOS

Draudzes titulsvētku laikā notika ne vien Mises, lekcijas un slavēšana, bet arī sirsnīga sadraudzība. Lasītāju uzmanībai piedāvājam iznākumu no spēles, ko 20. novembrī klātesošie izspēlēja draudzes namā. Uz lapas (pēc uzrakstītā to aizloko) dalībnieki precizēja: kas, ar ko, kur, ko darija, kas to redzēja un ko teica. Teksti sanāca amizanti un *garšīgi*, aicinām tos novērtēt un neaizmirst pasmaidīt!

(Redakcija)

- ♦ Priesteris Pāvils ar gaili debesis spēlēja paslēpes. To redzēja skolotāja un teica: – Miliet viens otru kā sevi pašu!
- ♦ Sargeņģelis ar Madžulišiem boksa ringā lakoja nagus. To redzēja Svētais Gars un teica: – Uzticieties Man, un viss būs labi!
- ♦ Māsa Gabriēla ar bērniem bibliotēkā zīmēja uz sienas sirsnīgas. To redzēja eņģeļi un teica: – Dziediet raudu dziesmas!
- ♦ Eņģeļi kopā ar zirgu ravēja mežā nezāles. Mēs to redzējām un sacijām: – Gods Dievam augstībā, un cilvēkiem labs prāts!
- ♦ Putns ar zelta zivtiņu sakristejā dziedā-

ja psalmus. To tiešraidē translēja Latvijas televīzija, sakot: – Tu ko!?

- ♦ Valis ar karoti zem ūdens mētāja mazus akmentiņus. To redzēja Interpols un teica: – Nevajadzēja jau tik traki!
- ♦ Neticīgais Toms ar poniju uz tilta klakšķināja ar mēlēm. To redzēja Anniņa un teica: – Nu gan būs nepatīkšanas!
- ♦ Es ar 9 eņģeļu koriem mācījāties peldēt baznīcas dārzā. To redzēja kaimiņiene un teica: – Labdien!
- ♦ Zēns ar brāli dārzā lasīja Bībeli. To redzēja ministrants un teica: – Tā nekas!
- ♦ Palaidnis ar bērniem mājās tirīja sniegu. To redzēja Aivars ar Ingunu un sauca: – Alleluja!
- ♦ Jānis ar svētceļniekiem pagrabā dejoja. To redzēja žurnālisti un teica: – Brīnum skaisti!
- ♦ Viņš un es svētdienas piesaulītē skrūvējām mēbeles. To redzēja eņģeļi debesis un teica: – Bistieties taču grēka!
- ♦ Priesteris Pāvils ar prezidentu pilsētas centrā ēda pusdienas. To redzēja meitene un teica: – Neskati viru no cepures!

DRAUDZES KORISTU TIKŠANĀS

Novembra pēdējā svētdienā notika draudzes kora sapulce ar priesteri Pāvila piedalīšanos. Kora vadītāja Anita vēlēja, lai augtu dziedājošo draudzes dalībnieku skaits un esošie koristi būtu čakli mēģinājumu apmeklētāji. Katram sapulces dalībniekam priesteris piedāvāja izteikt savu vērtējumu mūzikai, izjūtām, ko dod muzicēšana, attēlojot to ar septiņiem saules stariem. Priesteris Pāvils, ko pazīstam kā vispusīgu Dieva slavētāju, dalījās ar Svēto Rakstu vārdiem, kas apliecina muzi-

cēšanas dievišķo, attīrošo ietekmi: 1. Samuela 16:14-23; Vēstule efeziešiem 5:15-20; kološiešiem 3:12-17; Atklāsmes gr. 5:4-10; 14:1-15. Noslēgumā katrs dalībnieks tika aicināts uzrakstīt sev tuvas dziesmas vai Svēto Rakstu dziedājuma fragmentu. Uzrakstītais tika izlozēts un tūdaļ nolasīts. „Es savu ausi pievērsīšu gudras līdzības vārdam un savu miklu izteikšu ar kokles skaņām” (49. psalms).

Vita Bartuševiča

Kristus dzimšanas stāsts

Draudzes vizitkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
E-pasts: draudze@madona.lv
<http://www.draugiem.lv/madonasdraudze>
<https://www.facebook.com/madonasdraudze>
Twitter: @Madonasdraudze
Konts: LV19UNLA0095132107450, SEB BANKA

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: psksamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Atvērta visu diennakti (Raiņa iela 5)
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mise Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien, trešdien, piektdien – plkst. 8
Otrdien, ceturtdien – plkst. 18
Sestdien – plkst. 10
Svētdien – plkst. 11 un 18

Jēzus Kristus dzimšanas svētku Vigīlija
24. decembrī plkst. 16 un plkst. 20
Madonas katoļu baznīcā

Draudzes kalpojumi

Pastorāts

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Anita Cibule (t. 26464574)

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās
Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katra mēneša otrajā svētdienā plkst. 13
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Agnese Liepiņa (t. 26388710)

Vīru vakari

Laiks: katra mēneša pēdējā piektdienā plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518)

Kalpošana slimnīcā – Nepieciešami cilvēki,
kas palīdzētu kalpošanai slimnīcā!
Vieta: Madonas slimnīcas kapela
Kontakti: Emīlija Lietaviete (t. 27827873)

Muzikālās nodarbības bērniem „Mazais Jēriņš” (5–7 gadi)

Vieta: Jauniešu centrs KUBS (Raiņa 12)
Kontakti: Dace Sināte (t. 26442207)

Jauniešu tikšanās

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Alina (t. 20061605),
Lauma (t. 26350919), Zane (t. 28318430),
Diāna (t. 26575826)

Senioru brokastis

Laiks: katra mēneša trešā trešdiena
pēc rīta Mises
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Veneranda (t. 26592737)

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola, Aija Mālniece
(t. 26253927), Agnese Liepiņa (t. 26388710),
Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – Dievmātes ikona Lodzā.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika.
Iespiests: SIA „Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.